

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Svobody, Ph.D. a soudců JUDr. Anny Grimové a Mgr. Davida Kotrbatého ve věci

oprávněných: a) **nezletilý Kryštof Svoboda**, narozený dne 23. 07. 2014
bytem Kostelní schody 209/1, 350 02 Cheb
b) **nezletilý Štěpán Svoboda**, narozený dne 24. 10. 2017
bytem Kostelní schody 209/1, 350 02 Cheb
oba zastoupení opatrovníkem Městem Cheb
sídlem náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 1/14, 350 02 Cheb

proti
povinnému: **Ing. Petr Svoboda**, narozený dne 14. 02. 1986
k trvalému pobytu hlášen na adrese Kostelní schody 209/1, 350 02 Cheb

o exekuci na uspokojení peněžitého plnění (výživného)

o návrhu povinného na zastavení exekuce

o odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu v Chebu ze dne 29. 7. 2025. č. j. 23 EXE 12289/2024-215

takto:

Usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Shora citovaným usnesením soud prvního stupně zamítl návrh povinného ze dne 10. 1. 2025 na zastavení exekuce vedené u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 23 EXE 12289/2024-41 prováděné soudním exekutorem JUDr. Josefem Lavičkou, Exekutorský Cheb pod sp. zn. 176 EX 354/24 (výrok I), a dále žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). Rozhodnutí odůvodnil tím, že exekučním titulem je v daném případě rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 2. 2. 2024, č. j. 25 Nc 43051/2022-508 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2024, č. j. 14 Co 126/2024-544, kterým bylo uloženo povinnému coby otci nezletilých oprávněných a) a b) hradit výživné, a to na nezl. Kryštofa ve výši 5 500 Kč měsíčně a na nezl. Štěpána ve výši 3 500 Kč měsíčně vždy do každého 15. dne v měsíci k rukám matky nezletilých, a dále povinnost zaplatit nedoplatek na dlužném výživném za období od 1. 4. 2023 do 31. 1. 2024 u nezl. Kryštofa ve výši 55 000 Kč a u nezl. Štěpána ve výši 35 000 Kč, a to do 6 měsíců od právní moci rozsudku. Povinný v řízení netvrdil ani neprokázal, že by uhradil nedoplatek výživného, když soud prvního stupně zároveň neshledal za naplněný ani povinným uplatněný důvod pro zastavení exekuce ve smyslu ust. § 261 odst. 1 písm. h) o. s. ř. spočívající v nezpůsobilosti vymáhaného exekučního titulu. Pokud povinný argumentoval tím, že exekuční titul jej odsoudil k ponižujícímu trestu, pak k tomuto soud prvního stupně uvedl, že povinnému nebyl uložen trest tak, jak jej chápe a vymezuje trestněprávní nauka, tedy jako právní následek trestného činu, nýbrž mu byla uložena povinnost plnění výživného ve smyslu ust. § 910 odst. 1 obč. zák. Odůvodněními neshledal ani námitky povinného ohledně jím tvrzených vad

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.

opatrovnického řízení, které vydání exekučního titulu předcházelo. Poukázal na výjimečnou možnost soudu přezkoumávat v rámci exekučního řízení správnost exekučního titulu, avšak ve zcela mimořádných případech, kdy dochází k popření základních principů demokratického právního státu, přičemž v této souvislosti odkázal na aktuální judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR. Naplnění těchto kritérií však neshledal, když dospěl k závěru, že povinný se v rámci svého návrhu na zastavení exekuce toliko domáhal opětovného přezkumu skutkových závěrů a jejich právních posouzení přijatých soudy v rámci nalézacího a odvolacího opatrovnického řízení. Zdůraznil, že exekuční řízení není v zásadě řízením přezkumným, přičemž deklaroval, že exekuční titul, ani řízení jeho vydání předcházející, nevykazuje žádné zjevné vady, které by mohly vést k naplnění důvodů pro zastavení exekuce ve smyslu výše specifikovaného zákonného ustanovení. O náhradě nákladů řízení rozhodoval ve smyslu ust. § 271 o. s. ř. za použití ust. § 52 odst. 1 e. ř.

2. Proti usnesení soudu prvního stupně podal povinný včasné odvolání. Namítl, že usnesení je nepřezkoumatelné, spočívá na nesprávném právním posouzení a řízení mu předcházející je zatíženo vadami, které mají za následek nezákonné rozhodnutí. V této souvislosti dále doplnil, že jak nalézací, tak i odvolací soud měly v rámci opatrovnického řízení dostatečný prostor si opatřit řádná skutková zjištění ohledně poměrů nezletilých dětí i jejich matky. Namísto toho vycházely toliko ze stanoviska kolizního opatrovníka nezletilých oprávněných, kterým je Město Cheb. Povinný byl omezen na svém právu na spravedlivý proces, když nebyl připuštěn a proveden žádný z jím navrhovaných důkazů. Již třetím rokem snaží o to, aby se situace nezletilých dětí změnila, kdy nejprve usiloval o jejich svěření do své péče, a nyní shledává jako nejlepší řešení dané situace jejich umístění do ústavní výchovy, aby byla zajištěna jejich ochrana před matkou. Uložení ponižujícího trestu shledává v tom, že byl přinucen, aby platil únosům svých vlastních dětí, když výživné má být hrazeno k rukám matky, která je nemůže z důvodu střetu zájmu zastupovat. Dále argumentoval nezákonným postupem při jmenování kolizního opatrovníka jak v rámci opatrovnického, tak i exekučního řízení. Dle jeho názoru nestačí pouhé konstatování, že kolizním opatrovníkem je zpravidla jmenován Orgán sociálněprávní ochrany dětí, přičemž opětovně požádal o přezkoumání dané situace. Jmenovaný kolizní opatrovník dle jeho názoru dostatečně nehájil zájmy nezletilých oprávněných jak v rámci opatrovnického, tak i exekučního řízení, ale naopak stranil jejich matce, jež je závadovou osobou s pochybným chováním. Nezletilé děti slouží jako pouhý prostředek k zisku matky. Navrhl proto, aby odvolací soud napadené usnesení soudu prvního stupně zrušil.
3. Kolizní opatrovník nezletilých oprávněných a) a b) ve svém vyjádření k odvolání povinného uvedl, že tento jako otec dlouhodobě neplnil a neplní vyživovací povinnost vůči svým nezletilým dětem, když jejich matka je tak nucena veškeré jejich potřeby uspokojovat sama. Nesouhlasil se zastavením exekuce, pokud povinný nedoloží, že dlužné výživné uhradil.
4. Odvolací soud v rámci nařízeného jednání přezkoumal usnesení soudu prvního stupně, včetně předcházejícího řízení, přihlédl k důvodům uvedeným v odvolání povinného i k vyjádření kolizního opatrovníka oprávněných a) a b) a dospěl k závěru, že rozhodnutí soudu prvního stupně je věcně správné.
5. Z obsahu exekučního spisu odvolací soud zjistil, že exekuční návrh byl podán za nezletilé oprávněné a) a b) jejich matkou Mgr. Klárou Januškovou dne 25. 9. 2024. Exekučním titulem pro vymáhání pohledávky je rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 2. 2. 2024, č. j. 25 Nc 43051/2022-508 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2024, č. j. 14 Co 126/2024-544 nabytí právní moci dne 24. 8. 2024. Výrokem pod bodem I rozhodnuto o svěření nezl. Kryštofa a nezl. Štěpána Svobodových do péče matky, výrokem pod bodem II byl upraven styk povinného coby otce s nezletilými, výrokem pod bodem III byla otcí coby povinnému uložena povinnost od 1. 4. 2024 hradit výživné na nezl. Kryštofa ve výši 5 500 Kč měsíčně a na nezl. Štěpána ve výši 3 500 Kč měsíčně, vždy do každého 15. dne v měsíci k rukám matky nezletilých, přičemž nedoplatek vzniklý na výživném za období od 1. 4. 2023 do 31. 1. 2024, jenž u nezl. Kryštofa činí částku 55 000 Kč a u nezl. Štěpána částku 35 000 Kč, byl otec povinen

uhradit k rukám matky nezletilých do 6 měsíců od právní moci rozsudku. Výrokem pod bodem IV bylo rozhodnuto o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vykonatelnosti ohledně běžného výživného nabylo předmětné rozhodnutí dne 15. 4. 2024 a ohledně dlužného výživného dne 25. 2. 2024. Rozhodnutím Okresního soudu v Chebu ze dne 19. 11. 2024, č. j. 23 EXE 12289/2024-41 byl pověřen provedením exekuce soudní exekutor JUDr. Josef Lavička, Exekutorský úřad Cheb. V průběhu opatrovnického řízení byl nezletilým oprávněným ustanoven kolizní opatrovník město Cheb, a to usnesením Okresního soudu v Chebu ze dne 1. 11. 2023, č. j. 25 Nc 43051/2022-85. Toto usnesení bylo k odvolání povinného coby otce potvrzeno usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2023, č. j. 18 Co 293/2023-254. Z obsahu shora citovaného usnesení odvolacího soudu vyplynulo, že otec (povinný) měl být dle vyjádření kolizního opatrovníka od počátku velmi manipulativní, postupně slovně napadnout každou pracovníci OSPOD, opakovaně na ně podávat stížnosti a jednání si nahrávat na mobilní telefon. Ze závěrů Krajského soudu v Plzni jako odvolacího opatrovnického soudu dále vyplynulo, že opatrovník nezletilých oprávněných a) a b) byl v průběhu řízení velmi aktivní a soudu podával pravidelně zprávy. Během řízení se měl stát styk dětí s otcem velmi nepravidelným, a to z důvodu jeho opakovaného fyzického napadání nezl. Kryštofa, v důsledku čehož nezletilé děti následně přestaly mít o styk s ním zájem. Matka začala docházet do Intervenčního centra Karlovarského kraje, přičemž nezl. Kryštof se stal klientem tohoto centra rovněž. Dále odvolací opatrovnický soud zjistil, že otec se choval velmi problematicky u Městského úřadu v Chebu, podával opakovaně stížnosti na základní školu, kterou navštěvoval nezl. Kryštof, stěžoval si na práci Intervenčního centra, Okresního státního zastupitelství v Chebu, Policie ČR i opatrovnického soudu prvního stupně. Jeho stížnosti směřovaly vůči všem institucím, které se jakýmkoliv způsobem zapojily do běhu věcí týkající se péče o obě nezletilé děti (oprávněné a) a b)). S ohledem na shora uvedené dospěl Krajský soud v Plzni k závěru, že není namístě rozhodnout o změně opatrovníka, když tento řádně hájí zájmy nezletilých dětí, má dokonalý přehled o vývoji vztahů mezi rodiči navzájem i mezi otcem a nezletilými dětmi. Z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2024, č. j. 14 Co 126/2024-544 dále vyplynulo, že odvolací soud shledal nedůvodnou výtku otce ohledně „pochybné výměny vyřizujících soudců“, a to s odkazem na rozvrh práce Okresního soudu v Chebu, kdy soud prvního stupně byl dle odvolacího soudu obsazen správně. Námitku podjatosti směřující vůči vyřizující soudkyně Mgr. Daniele Menclové shledal odvolací soud rovněž nedůvodnou. Odvolací soud dále konstatoval, že otec v průběhu řízení namítl i podjatost vyšší soudní úřednice Bc. Jaroslavy Doudové a podával stížnosti a trestní oznámení i na další osoby a instituce zapojené do řešení věci, např. na vedoucí oddělení sociálně-právní ochrany dětí kolizního opatrovníka Bc. Renatu Bartákovou, na třídní učitelku nezl. Kryštofa, na ředitele 4. základní školy Cheb, na Intervenční centrum Cheb, na úřednice Městského úřadu Chebu, na Policii ČR, na Okresní státní zastupitelství v Chebu atd. Dle závěrů odvolacího soudu si otec (povinný) vytvořil pocit všeobecné konspirace uvedených osob a institucí vůči jeho osobě, kdy se vtělil do role nevinné oběti, které jsou upírána základní práva bránit se a předkládat důkazy ve svůj prospěch, vůči němuž se všichni spikli, aby jej poškodili. Z obsahu rozsudku opatrovnického soudu prvního stupně, ani z rozsudku soudu odvolacího nebylo shledáno jakékoliv pochybení či procesní vady, které by měly vydání těchto rozhodnutí předcházet. Usnesením soudu prvního stupně ze dne 7. 2. 2025, č. j. 23 EXE 12289/2024-164 bylo nezl. oprávněným a) a b) jmenováno pro řízení o zastavení exekuce kolizním opatrovníkem město Cheb. Předmětné usnesení nabylo právní moci dne 30. 5. 2025, když bylo k odvolání povinného potvrzeno usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 5. 2025, č. j. 10 Co 217/2025-209. V průběhu odvolacího jednání pak povinný k dotazu odvolacího soudu sdělil, že na dlužné výživné dosud ničeho neuhradil.

6. V přezkoumávané věci je exekuce vedena pro vymožení pohledávky, kterou představuje nedoplatek dlužného výživného, které měl povinný uhradit oprávněným a) a b) k rukám jejich matky na základě shora uvedených rozhodnutí opatrovnických soudů. Pokud jde o výhrady povinného týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení soudu prvního stupně, jímž byl jeho návrh na zastavení exekuce zamítnut, pak odvolací soud jeho odůvodnění naopak shledává

zcela souladné s ust. § 157 odst. 2 ve spojení s ust. § 167 odst. 2 o. s. ř., když soud prvního stupně zcela jasně a pregnantně specifikoval, z jakých skutkových zjištění vycházel, a vyčerpávajícím způsobem uvedl i důvody vedoucí k zamítnutí návrhu povinného. Odvolací soud se ze závěry soudu prvního stupně zcela ztotožňuje, když na tyto lze v podrobnostech odkázat. Soud prvního stupně správně podřadil důvod uváděný povinným pro zastavení exekuce pod ust. § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., přičemž důvody pro zastavení exekuce shledány ve smyslu shora zákonného ustanovení nebyly. Okolnosti, pro které je namístě mít exekuci za „z jiných důvodů“ nepřipustnou, se typicky spojují s vadami exekučního titulu, pochybením při nařízení exekuce, s rušivými okolnostmi při jejím provádění, případně se specifickým jednáním povinného, způsobil-li např. započtením zánik vymáhané pohledávky před vydáním vykonávaného rozhodnutí. Takové důvody však odvolací soud neshledal. Pokud povinný argumentoval námitkou, že jeho záměrem je především změna péče, resp. výchovného prostředí, pak mu český právní řád poskytuje jiné právní nástroje k uplatnění a prosazení svých práv, než je návrh na zastavení exekuce. Soud prvního stupně přiléhavě v napadeném usnesení konstatoval, že exekuční řízení není dalším mimořádným opravným prostředkem a řízením přezkumným, viz např. nálezn Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 3194/18, nicméně ve zcela výjimečných případech se lze i v exekučním řízení zabývat zásadními vadami exekučního titulu – k tomu viz např. i usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 26 Cdo 2851/2024. Jedná se zejména o případy, kdy by výkonem rozhodnutí docházelo k popření základních demokratických principů právního státu. Takovéto okolnosti však z průběhu opatrovnického řízení ani ze samotného exekučního titulu nevyplývají. Sám povinný uvedl, že na dlužné výživné dosud ničeho neuhradil. Odvolací soud pak shledal nedůvodnou i námitku povinného směřující vůči jmenování kolizního opatrovníka, když z jeho procesní aktivity v průběhu opatrovnického i exekučního řízení naopak vyplynulo, že tento účinně hájí zájmy nezl. oprávněných a) a b). Odvolací soud dále doplňuje, že soud prvního stupně oprávněným a) a b) správně jmenoval pro řízení o zastavení exekuce kolizního opatrovníka, když zde vyvstalo nebezpečí střetu zájmů mezi rodiči a nezletilými dětmi. V této souvislosti odvolací soud odkazuje na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ČR – viz např. usnesení sp. zn. 21 Cdo 2630/1999 či 21 Cdo 429/2014. Na shora uvedeném nemění ničeho skutečnost, že opatrovníka by měl jmenovat příslušný soud v řízení ve věci péče soudu o nezletilé ve smyslu ust. § 466 a n. z. ř. s., když v daném případě byla naplněna podmínka nebezpečí z prodlení a kolizního opatrovníka jmenoval exekuční soud. Protože jiný odvolací důvod proti usnesení soudu prvního stupně, kterým byl zamítnut návrh na zastavení exekuce, povinný ve svém odvolání neuvedl, odvolací soud shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že zde není důvod k zastavení exekuce podle ust. § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., a proto usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné ve smyslu ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Chebu k Nejvyššímu soudu ČR.

Plzeň 2. prosince 2025

JUDr. Karel Svoboda, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Kubíková.